

om at faa Balance igen, og det troede han vilde lykkes. Underskuddet bestod i, at der var 300 Mill. Kr. disponibel Kassebeholdning, og under Bestræbelserne for at skaffe Balance, som han havde Haab om skulde lykkes, øgede den højtærede Finansminister Statsgælden med 280 Mill. Kr. og brugte 222 Mill. Kr. af Kassebeholdningen. Jeg indrømmer, det er gode Forsøg, der er gjort i de første to Aar. I Aarene 1914—20 var det Underskud, som den højtærede Statsminister beklagede sig over i Æbeltoft, 282 Millioner, og i de Aar blev der anvendt meget betydelige Beløb til Nedsættelse af Priserne paa Livsfornødenheder og Varer, i en saadan Udstrækning, at Danmark i de Aar maaske var det neutrale Land, der havde de billigste Varer af alle. I de to Aar, der nu er gaet, har man ladet „Kræfternes frie Spil“ virke paa en saadan Maade, at vi nu stærkt nærmer os de Lande, hvor Varerne er dyrest. I de to Aar har man brugt 500 Mill. Kr. Jeg glemmer ikke, at der i disse Aar har været anvendt et Par Hundrede Millioner, som vi maa drage fra i Anledning af Sønderjyllands Genforening med Danmark, men jeg mener dog, at naar man i 2 Aar paa en Tid, hvor man ikke i den Udstrækning bruger Penge til Nedsættelse af Priserne paa Varer og Livsfornødenheder, forøger det reelle Underskud, bortset fra Sønderjylland, med 300 Mill. Kr., medens man i 6 Aar under Verdenskrigen forøgede det med 282 Mill. Kr., saa vil Venstres Ordfører give mig Ret i, at det er Tal, der vil huskes, saa er det mere fra de 2 sidste Aar end fra de 6 foregaaende. Derfor mener jeg, at der er ingen Grund for Finansministeren til at beklage sig over den Omtale, jeg har givet ham. De Tal, jeg har nævnt, er uddraget af Statsregnskabet, med Undtagelse af Kassebeholdningen. Tallet for den har jeg fra , hvad den højtærede Finansminister har angivet i Finansudvalget, hvorfor jeg maa gaa ud fra, at dette Tal passer, altsaa den disponible Kassebeholdning svarende til den, der er opført for de to foregaaende Aar.

Men der er en anden Ting, der maa tages i Betragtning, og det er, at den nuværende Regering i langt langt højere Grad er eneraadende, end den radikale Regering var. Den radikale Regering havde sin parlamentariske Støtte i Socialdemokratiet, paa samme Maade som Venstreregeringen nu har sin i det konservative Folkeparti. Men der er den store Forskel, at medens den radikale Regering kun havde Flertal i Folketinget og intet kunde faa gennemført uden de to Oppositionspartiets Tilslutning i

Landstinget, raader den nuværende Regering med sin parlamentariske Basis over Flertallet baade i Folketinget og i Landsstinget, behøver ikke at regne med Oppositionen, staar eneraadende, faktisk med et Etkammersystem, fordi det har det samme Flertal i begge Ting. Derfor forstaaer man, at naar der undertiden peges paa dette eller hint, som er blevet gjort af den radikale Regering, saa er det Foranstaltninger, man har været nødt til at gennemføre, fordi man maatte regne med, at man intet kunde gennemføre uden Tilslutning fra den daværende Opposition. Nu er Stillingen en ganske anden, og med dette i Betragtning tror jeg, at naar den højtærede Finansminister igen skal over i sin Valgkreds, skal han knap saa meget prale af, at han nu er i Færd med at skaffe Balance. Han overtog Kassen med „Underskud“, d. v. s. en Kassebeholdning paa 312 Mill. Kr., og ved at laane 280 Mill. Kr. bringer han Kassebeholdningen ned til 90 Mill. Kr. og siger: Det er mit Haab, at det nu skal lykkes at komme bort fra det Underskud, jeg overtog Kassen med! Jeg tror, at hvis den højtærede Finansminister vil tegne et rigtigt Billede af Situationen, skulde han vælge andre Ord. Jeg vil understrege, hvad jeg sagde første Gang — i øvrigt er jeg enig med Venstres Ordfører i, at der ingen Grund er til her at komme med lange Udviklinger —, at hvis de af Venstres Rigsdagsmænd, der i Dag sidder som Ministre, i 1920 havde kunnet se 2 Aar ind i Fremtiden, vilde de Udtalelser; de kom med for 2 Aar siden, langt-, langtfra være kommet til at lyde som de lød — det er jeg ganske overbevist om —, den Gang man forkætrede det hidtidige Styre og fortalte om, hvor glimrende det skulde komme til at gaa, bare man selv kom til. Nu har man Resultaterne, og de er vist ikke af en Art, som Venstre har Grund til at være begejstret over.

Rode: Jeg beklager, at jeg atter ved denne Lejlighed maa begynde med at fremhæve, hvor vanskelige Arbejdsforholdene for os for Tiden er her paa Rigsdagen. Vi har ført Forhandlingen om Tillægsbevillingsloven paa den Maade, at vi knapt begyndt paa tredie Behandling ser den afbrudt om Lørdagen, fordi den højtærede Statsminister skal til politisk Møde i Jylland. Derefter holdes der intet Møde om Mandagen, og om Tirsdagen ansættes saa til Gengæld to Møder; saaledes at man først paa denne sene Tid faar Lejlighed til at besvare, hvad der er fremkommet under Debatten. Dette medfører — ogsaa da For-